

GOODREADS CHOICE AWARDS 2016

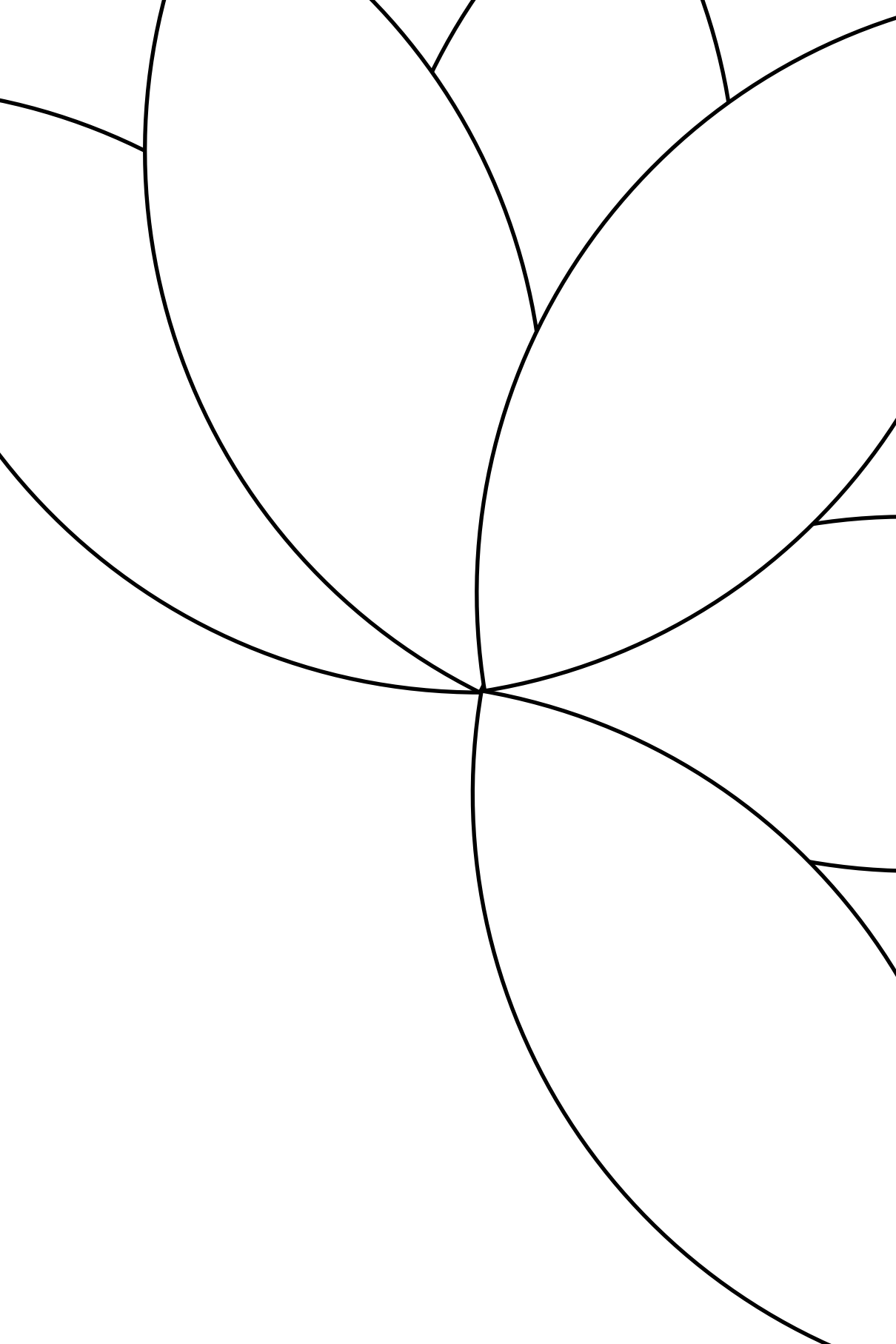
BRYN GREENWOODOVÁ

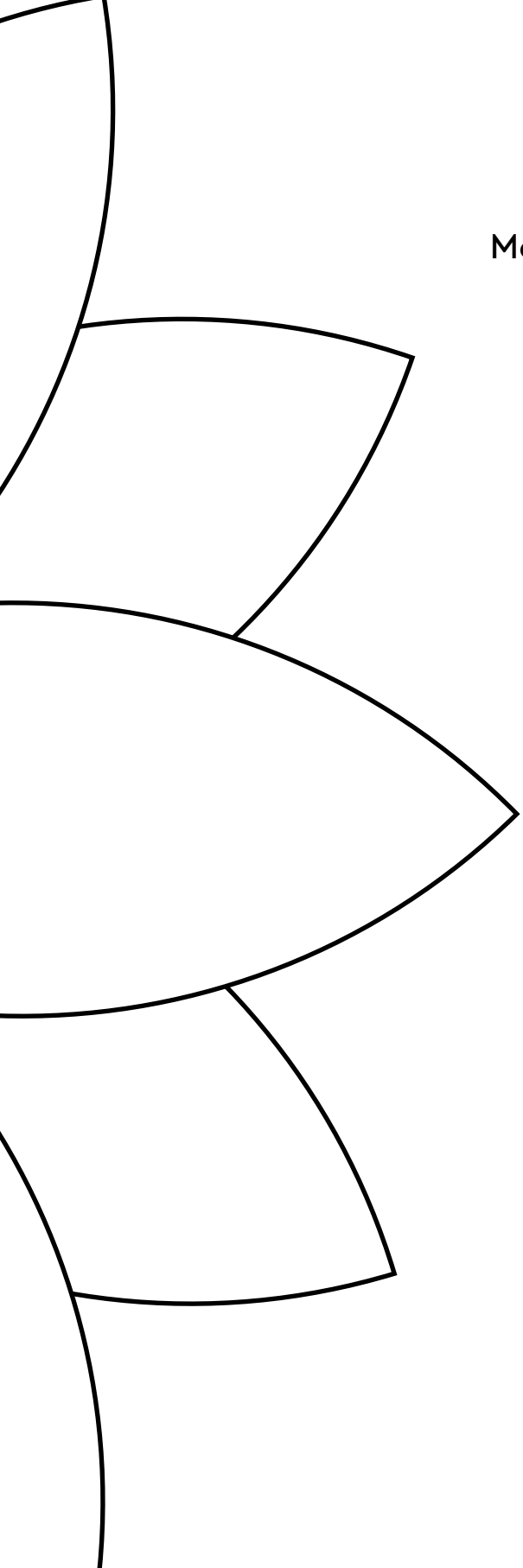
MEZI KRÁSOU A OŠKLIVOSTÍ

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

MLADÁ FRONTA

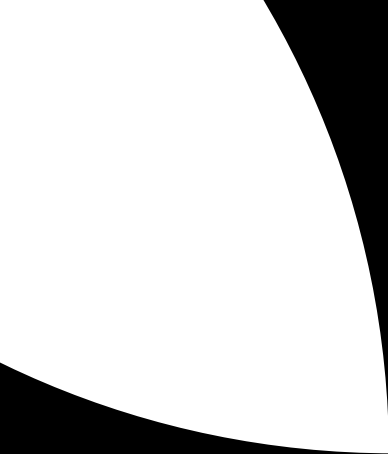

Bryn Greenwoodová

Mezi krásou a ošklivostí

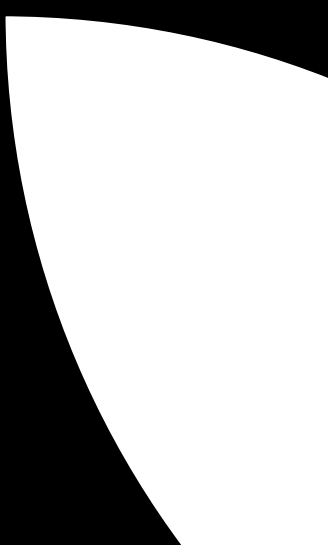
Mladá fronta

BRYN GREENWOODOVÁ

MEZI
KRÁSOU
A OŠKLIVOSTÍ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Hejná

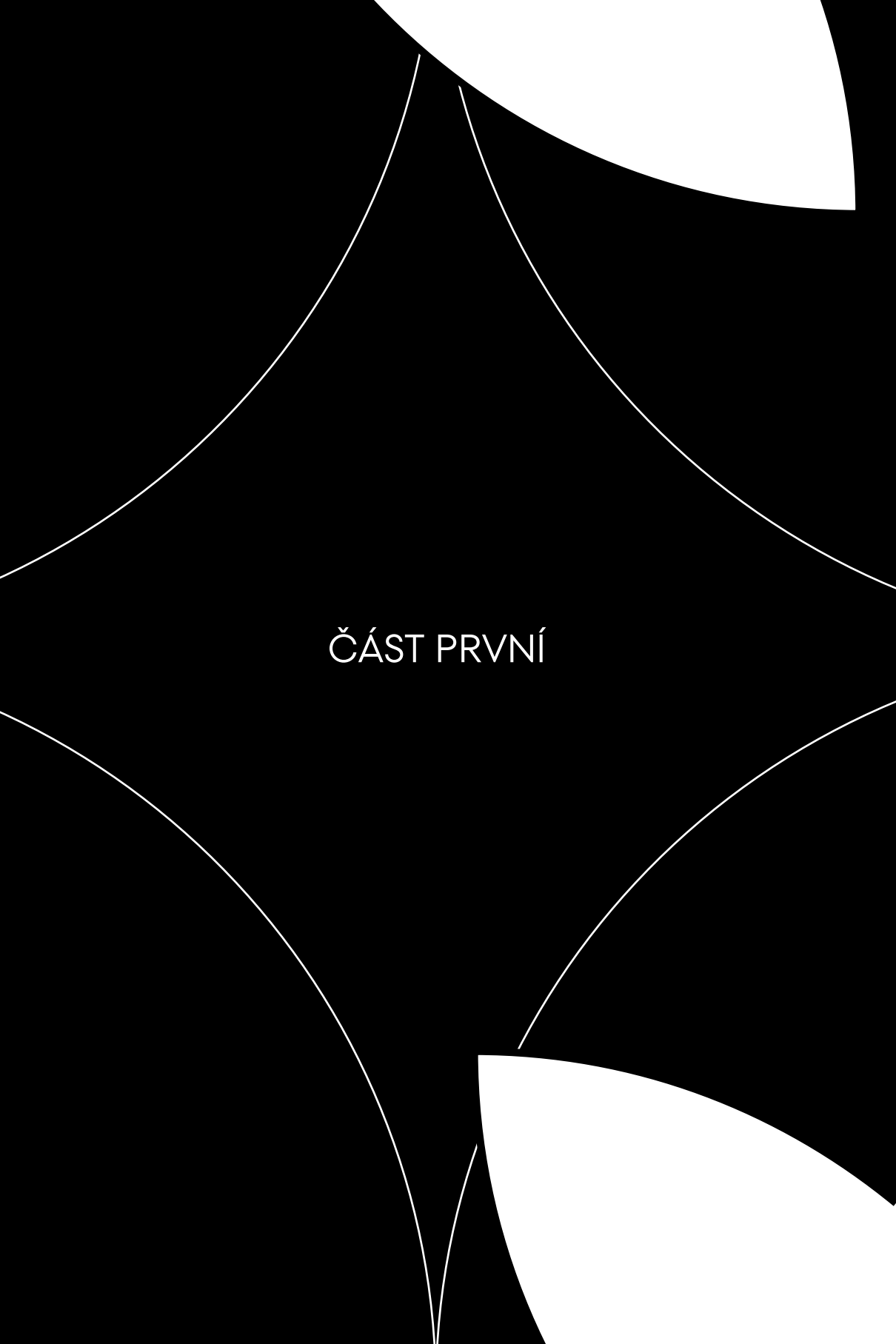
Copyright © 2016 by Bryn Greenwood

Translation © Jana Hejná, 2018

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART

ISBN 978-80-204-4868-2 (pdf)

Pro moje měkoučké BABIČKY,
které Ml vždycky napekly
SPOUSTU DOBROT

The background is a solid black field. It is decorated with several white, curved lines that sweep across the page. These lines are part of larger, partially visible white shapes that appear to be segments of circles or ellipses. One such shape is in the top right corner, and another is in the bottom right corner. The lines themselves create a sense of movement and depth, framing the central text.

ČÁST PRVNÍ

1/ Amy

Březen 1975
.....

Máma ten příběh odjakživa uvozovala větou: „Vždyť se koneckonců narodila na zadním sedadle cizího auta,“ jako by se tím snad vysvětlovalo, proč Wavy není normální. Mně ovšem přijde, že to se může stát každému, třeba když se vašim spořádaným středostavovským rodičům cestou do porodnice porouchá vůz. Tak to ale u Wavy nebylo. Ona se narodila na zadním sedadle cizího auta, protože strejda Liam s tetou Val byli tou dobou bezdomovci. Projížděli zrovna Texasem, když se jejich staříčká rozhrkaná dodávka rozbila. Teta Val, toho času v devátém měsíci, si stopla odvoz do nejbližšího městečka pro pomoc. Kdyby vás někdy popadlo nutkání nezištně pomoci těhotné, schválně si představte ten úklid.

Tohle všechno jsem se dozvěděla, když jsem při úterních schůzkách mámina literárního spolku odposlouchávala za dveřmi. Někdy si vážně povídaly o knížkách, ale většinou spíš drbaly. Právě tam začala máma postupně vybrušovat svou verzi Velké životní tragédie Wavonny Quinnové.

Po Wavyině narození máma o tetě Val skoro pět let nic nevěděla. Ozvala se, teprve když strejdu Liama zabásli za prodej drog a ona potřebovala peníze. Nedlouho poté putovala za mříže i sama teta – máma odmítala prozradit za co –, a to mimo jiné znamenalo, že se o Wavy neměl

kdo starat.

Den po tetině telefonátu z vazby přijela babička a za zavřenými dveřmi se s mámou hádala, že každý „sklidí, co zasel“ a „krev je hustší než voda“. Nakonec na ni babička – moje měkoučká babička, která pro nás vždycky napekla spoustu dobrot – zajčela: „To děvče patří do rodiny! Jestli si ji k sobě nevezmeš ty, udělám to já!“

A tak jsme si ji k sobě vzali. Máma nám s Leslie naslibovala nové hračky, ale my dvě byly tak nadšené z nadcházejícího seznámení se sestřenkou, že nám na tom vůbec nezáleželo. Jiné sestřenice nebo bratrance jsme neměly, protože tátův brácha byl podle máminých slov *gay*. Já s Leslie, toho času ve věku necelých sedmi a devíti let, jsme si o Wavy navymýšlely hromady příběhů, které si v ničem nezádaly s pohádkami bratří Grimmů. Vyhladovělá a zubožená sirota, zavřená v kleci, osvojená smečkou vlků.

Počasí v den jejího příjezdu se k našim pochmurným teoriím dokonale hodilo: nebe zamračené, bičující liják a pořádný víchr. Ačkoli by bývalo bylo o poznání stylovější, kdyby k nám dorazila v černé limuzíně nebo kočáru taženém koňmi namísto běžového sedanu sociální pracovnice.

Sue Enaldová byla korpušentní dáma v modrém kalhotovém kostýmu, já v ní ovšem viděla Santa Clause přinášejícího úžasný dárek. Než si přes bohatě naondulovaný účes à la Dolly Partonová stačila uvázat nepromokavý čepec do deště, vyskočila ze zadního sedadla Wavy. V ruce houpala igelitkou. Byla drobounká a ve chvíli, kdy došla ke dveřím, už taky na kost promočená.

Leslie se při pohledu na ni protáhl obličej, zato já zklamaná nebyla. Sotva jí máma otevřela, vešla sestřenka dovnitř a začala si svůj nový domov prohlížet s tím bezedným výrazem, který jsem si já postupem času zamilovala, kdežto mámu začal brzy dohánět k zoufalství. Oči měla tmavé, ale ne hnědé. Že by šedé? Zelené? Modré? To se určit nedalo. Jen temné a plné rezignované protřelosti. Řasy a obočí měla stejně průsvitné jako vlasy – platinově blond prameny deštěm přilepené k hlavě, z nichž crčely čůrky vody a po ramenou jí stékaly na dlaždice předsíně.

„Ahoj, Wavonno. Já jsem tvoje teta, holčičko moje.“ Vůbec jsem mámu nepoznávala, ten její vysoký švitořivý hlásek plný falešného

veselí. S ustaraným výrazem se obrátila na Sue. „Je... je v pořádku?“

„O nic víc nebo míň než jindy, řekla bych. Cestou nevydala ani hlásku a pěstouni, u kterých byla tehle týden, hlásili, že je tichá jako myška.“

„A byla u doktora?“

„Ano, ale nikomu nedovolila se jí dotknout. Kopla dvě sestry a lékaři dala pěstí.“

Máma vytřeštila oči a Leslie ucouvla.

„Tak pojď, srdíčko,“ zacukrovala máma na Wavy. „Máš v té tašce nějaké oblečení? Převlékneme tě do suchého, co říkáš?“

Pravděpodobně čekala, že se s ní neter začne prát, ale když se po igelitce natáhla, Wavy ji bez sebemenší známky odporu pustila. Máma nahlédla dovnitř a zamračila se.

„Kde má zbytek šatů?“

„To je všechno,“ odpověděla Sue. „K nám přišla jen v pánském nátlíku. Tohle oblečení dali dohromady pěstouni.“

„Prozatím jí něco najdeme u Amy.“

Sue si zapřela ruce o stehna a sklonila se k Wavy se slovy: „Tak já už pojedu, Wavonno. Ty tu zůstaneš se svou tetou, dobře?“

Lidé s Wavy často mluvili jako s malým děckem a ona přitom už tehdy, ve svých pěti letech, odpověděla naprosto dospělým gestem: sociální pracovníci propustila strohým přikývnutím.

Po jejím odjezdu jsme všechny čtyři zůstaly stát na chodbě a jen na sebe zíraly. Máma, Leslie a já na Wavy, která jako by vládla rentgenovým viděním, protože pohledem probodla stěnu do obýváku a soustředila se přesně na místo, kde na druhé straně visela okrasná lampička ve tvaru Venuše. Jak mohla vědět, že je zrovna tam?

„Co abychom skočily nahoru a převlékly Wavonnu do suchého?“ ozvala se nakonec máma.

U mě v pokoji se Wavy zastavila mezi dvěma postelemi, na koberček z ní odkapávala voda. Máma se tvářila úzkostně, zato já byla v sedmém nebi, že mám ve svém pokojíčku opravdovou, živou sestřenici.

„Nechčeš jí pomoci s vybalováním, Amy? Já zatím skočím pro ručník.“ Máma se vytratila a nechala nás o samotě.

Otevřela jsem prázdnou zásuvku komody a „vybalila“ do něj obsah Wavyiny igelitky: další obnošené letní šaty, zrovna tak chatrné jako ty, které měla na sobě, dvoje spodáry, tílko, flanelovou noční košili a novou panenku-miminko, která ještě voněla novotou.

„Tohle bude tvůj šuplík.“ Nechtěla jsem s ní mluvit jako máma, jako dospělák. Prála jsem si, aby mě měla ráda. Napřed jsem do komody uložila oblečení a pak k ní natáhla ruku s panenkou. „To je tvoje mimi?“

Pohlédla na mě, opravdu důkladně se na mě zadívala, a tehdy jsem zjistila, že nemá hnědé oči. Potom zakroutila hlavou, vlevo, vpravo, zpátky doprostřed. Ne.

„I tak ji tam můžeme strčit. Aby byla v bezpečí,“ navrhla jsem.

Máma se vrátila s ručníkem a pokusila se ho přehodit přes sestřeničky vodou nacucané vlasy. Wavy jí ho ovšem vyškubla, dřív než se jí stačila dotknout, a hlavu si osušila sama.

„Pojďme ti najít něco na sebe,“ hlesla máma po chvilce ohromeného ticha a na postel vyskládala kalhotky a tílko.

Wavy si bez jediné známky studu rozepnula šaty a spustila je na zem, načež si vyzula tenisky. Byla skoro stejně vyhublá jako ty dětské oběti hladomoru v kampaních UNICEF; zpod suchého bavlněného nátělníku jí trčela žebra.

Nabídla jsem jí své oblíbené manšestráky s kostkovanou košilí, ale ona zavrtěla hlavou a mezi palcem a ukazováčkem si nadzvedla imaginární sukni. Máma se nechápavě zamračila.

„Chce svoje šaty,“ vysvětlila jsem.

„Potřebuje něco teplejšího.“

A tak jsem zamířila ke skříni a vyhrabala slavnostní šatečky na vánoční večírek, které jsem zavrhlá hned po prvním nošení. Byly z tmavomodrého sametu s krajkovým límečkem, na ni moc velké, ale slušely jí. Blondatá hříva jí schnula rozdělená do pramínků, takže vypadala, jako by vystoupila ze staré fotografie.

Na obědě s námi seděla u stolu, ale nejedla. To samé se odehrálo u večeře a následující ráno u snídaně.

„Prosím, srdíčko. Dej si aspoň jedno sousto.“ Máma působila vyčerpaně, a to dělala tetu na plný úvazek teprve jeden den.

Mám svou mámu moc ráda. Byla to skvělá maminka. Kreslila si s námi a vyráběla všemožné výtvary, pekla a brala nás na hřiště. Skoro do puberty nás večer co večer ukládala. Ale ať už Wavy potřebovala cokoli, tohle to nebylo. První večer nás s Wavy uložila do postýlek, mě s mým plyšovým medvídkem Pú a ji s tou panenkou, o které tvrdila, že není její. Sotva vyšla z pokoje, odhodila Wavy peřinu a panenka se zaduněním přistála na podlaze. Kdyby tmu v místnosti způsobilo cokoli jiného – Lesliein vtípek nebo prasklá žárovka –, byla bych hned začala vřestět: *Mamí!* Ale když moje noční světýlko vypnula Wavy, jen jsem se pod peřinou otrásla, strachem a vzrušením zároveň. Vrátila se do postele a tehdy poprvé promluvila, hláskem zrovna tak tenoučkým a tichým, jaký by člověk od drobného blondátého skřítky očekával.

„Kasiopeja. Cefeus. Malý medvěd. Labuť. Perseus. Orion.“

Když teď sama začala mluvit, sebrala jsem odvalu se zeptat: „Co to znamená?“

„Názvy hvězd.“

Já do té doby nevěděla, že mají hvězdy jména. Wavy natáhla ruku a nad hlavou prstem obkreslila jednotlivá souhvězdí, jako by je při jejich pouti po obloze naváděla. Jako dirigent řídící symfonický orchestr.

Další večer máma na kolenou pátrala po nechtěné panence a Wavy se na mě usmála. Sotva za mámou zaklaply dveře, letěla hračka zpátky mezi chuchvalce prachu pod postelí. Z toho taky nakonec vzešlo její jméno: Prachovka. Kdykoli se po ní máma při ukládání zapomněla podívat, okamžitě jsem vyhrkla: „A jéje! Prachovka se už zase ztratila,“ abych Wavy vykouzlila úsměv na tváři.

Zatímco mezi mnou a sestřenkou rostlo a sílilo přátelství, máma nezažívala nic než nekonečnou úzkost.

Jen za první měsíc ji vzala k lékaři hned třikrát, protože Wavy odmítala jíst. Poprvé se jí sestřička pokusila strčit do pusy teploměr. Nedošlo to dobře. V dalších dvou případech si Wavy stoupla na váhu, načež se doktor nechal slyšet: „Je sice podvyživená, ale mimo ohrožení života. Něco očividně jíst musí.“

To samé tvrdil i táta, který pro to měl dokonce důkazy. Jednou večer se vrátil z práce, když už jsme všechny spaly, a probudil nás křikem: „Co

to má krucinál znamenat? Co to vyvádíš?“

Wavy v posteli nebyla, tak jsem se dolů rozběhla sama. Táta stál v kuchyni, v jedné ruce víko odpadkového koše a v druhé aktovku. Takhle pozdě jsem v kuchyni ještě nebyla. Ve dne šlo o příjemně vlahou a prosluněnou místnost, ale teď v noci jsem za tátovými zády viděla otevřené dveře do sklepa, černé a rozšklebené jako tlama nestvůry.

„Co je, tati?“

„To nic. Běž zpátky na kutě.“ Zavřel koš a aktovku odložil na stůl.

„Co se děje, Bille?“ Máma, která se mi objevila za zády, mi položila ruku na rameno.

„Krmila se odpadky.“

„Cože? Co tě to napadlo, Amy?“

„Ona ne. Tvoje neter.“

Po téhle epizodě už máma Wavy k doktorovi kvůli tomu, že nejí, nebrala.

Když se jí nepodařilo vyřešit stravovací problémy, začala být máma posedlá šitím pro Wavy. Kupované šaty na ní visely jako pytel, a navíc byly samá kraječka a volánek, což Wavy bytostně nesnášela. Hned první den, kdy jsem jí věnovala svoje párty šaty, krajkový límeček utrhla.

A tak jí máma ušila desítky šatů, které Wavy postupně párala. Roztahovala švy, dokud se nit neuvolnila, a jakmile se jí to povedlo, dokázala dílo zkázy dokonat za necelý týden. Máma je po každém vyprání obroubila, což Wavyino ničení trochu zpomalilo. Šlo o praktické řešení, jenže máma nestála o řešení – chtěla vysvětlení.

„Nemá potíže naučit se chodit na záchod?“ ptala se jedna z literárního spolku.

„Nic takového,“ zavrtěla podmračená máma hlavou. „V červenci jí bude už šest.“

S Wavy jsme je odposlouchávaly za kuchyňskými dveřmi. Všechny její hry se točily kolem plížení a vyčmouchávání tajemství ostatních, třeba těch cigaret, které si táta schovával v plechovce od kafe v garáži.

„Jen mě napadlo, jestli se třeba nejedná o reakci na nevhodný tělesný kontakt,“ pokračovala ta paní.

„Ty myslíš, že mohla být zneužívaná?“ vypískla další z máminých přítelkyň šokovaným hlasem, ve kterém ale zaznívalo vzrušení.

Tahle debata vedla k Wavyině první návštěvě psychoterapeuta, po níž si přestala ničit šaty a mámě se na tváři usadil vítězoslavný výraz.

„Konečně se někam dostáváme,“ oznámila tátovi.

Jenže pak objevila závěsy v pokoji pro hosty, které začala Wavy párat místo oblečení.

Máma s tátou na sebe ječeli, zatímco ona tam jen stála a zírala skrz ně.

„Proč máš tu utkvělou představu, že s ní musí být něco v nepořádku?“ křičel táta. „Možná je prostě jenom divná! Bůh ví, že tvoje sestra je divná víc než dost. Nemám čas věčně poslouchat tvoje hysterické výlevy kvůli každé prkotině, co ta holka provede! V práci nás čeká účetní uzávěrka!“

„Copak nedokážeš pochopit, že si o ni prostě dělám starosti? Vůbec nemluví! Co s ní bude?“

„Ale mluví,“ odvětila v tu chvíli Leslie. „V noci slyším, jak se baví s Amy.“

Máma se k nám pomalu obrátila a zaměřila se na mě. „Je to pravda? Ona s tebou mluví?“

Pohledem se mi vpíjela do očí, jako by mě prosila. Přikývla jsem.

„A co ti říká?“

„To je tajemství.“

„My mezi sebou nemůžeme mít žádná tajemství, Amy. Pokud ti říká něco důležitého, musíš mi to povědět. Chceš přece Vonnie pomoci, nebo snad ne?“ Klekla si přede mě a já v tu ránu pochopila, jak se věci mají. Ona mě to přiměje vyrazit. Rozbrečela jsem se, protože jsem věděla, že jí to nakonec řeknu, ale nepomůžu tím ani jí, ani Wavy. Jenom se tím připravím o něco cenného.

Zachránila mě sama Wavy. S dlaní před pusou hlesla: „Nechci se o tom bavit.“

Máma vytřeštila oči. „Já... já... já,“ vykoktala, ale pokračovat nedokázala. Dokonce i táta se tvářil ohromeně. Ten tichý přízrak mluví v souvislých větách.

„Chci, abys dál chodila na terapii,“ vypravila ze sebe nakonec máma.

„Ne.“

Po téhle příhodě se mohla situace zlepšit, nebýt našeho druhého

tajemství. Wavy se v noci ráda tajně plížila ven a já ji doprovázela. Bosé jsme seběhly schody do přízemí, otevřely si zadní dveře a procházely se po čtvrti.

Někdy jsme jen pokukovaly po okolí, jindy jsme něco vzaly. V noci po svých šestých narozeninách, kdy se Wavy ani nedotkla slavnostního dortu, vyhákla síťované dveře domu paní NiBlackové. Proplížily jsme se přes kuchyň k lednici a Wavy stiskla páčku, aby se vnitřní světlo nerozsvítilo. Na spodní polici jsme objevily polovinu citronového koláče, kterou jsme si odnesly. Schoulily jsme se pod smuteční vrbu na zadním dvorku Goeringových, Wavy holýma rukama kus koláče uškubla a podala mi mísu se zbytkem, načež poodešla za zahradní domek. Vrátila se bez zákusku. Kdepak, hlady netrpěla.

Jindy jsme sbíraly všechno možné. Láhev od vína ležící ve stoce. Dámský střevíc na podpatku pohozený na středovém pásu dálnice, kam jsme měly zakázáno chodit. Starý ruční šlehač zanechaný napospas osudu u zadního vchodu metodistického kostela. Svoje úlovky jsme schraňovaly v kovové bedně ukradené ze sousedovy garáže a schovávaly u nás v zahradě, za šeríky u zadního plotu.

Na podzim keře opadaly a táta naši truhlici pokladů objevil. Kromě jiných cenností ukrývala i těžkou skleněnou mísu paní NiBlackové, která ji měla zespod podepsanou na čtverečku maskovací pásky. Máma ji sousedce vrátila, a ta jí nejspíš prozradila, za jakých okolností zmizela: za jedné horké červencové noci ji někdo ukradl přímo z její lednice a za sebou zanechal jen titěrné špinavé otisky nohou na linu.

Nebo možná máminu podezíravost vyprovokovalo něco docela jiného.

Jakmile se venku ochladilo, radši bych zůstala doma pod peřinou, ale sotva Wavy vstala a oblékla se, stejně jsem se vždycky přidala. Kdybych nešla, vyrazila by ven sama. To mě děsilo částečně proto, že by se jí mohlo něco stát, ale taky jsem se bála, aby nezažívala nějaká úžasná dobrodružství beze mě.

A tak jsem chodila s ní a třásla se v nočním chladu, srdce mi zběsile tlouklo vzrušením.

V knihovně se Wavy vytáhla na špičky, aby kostnatou paží dosáhla až

do boxu na vrácené knihy. Máma by nás sem přes den klidně vzala, abychom si je mohly vypůjčit, ale tajně je krást bylo zábavnější.

Wavy se usmála a vytáhla ruku s úlovkem, knížkou dostatečně útlou, aby prošla úzkým otvorem. Ale nebyla dětská. Na hřbetu stálo *Salome*. S hlavami u sebe jsme si prohlížely ten zvláštní úkaz: dospěláckou knihu s obrázky. Podivnými obrázky. Obálka byla sešlá stářím a potažená laminovací fólií, stránky nezvykle silné. Ta kniha mi připadala mimořádná.

Když jsem se ale natáhla, abych obrátila list, ozářila nás, schoulené u regálu, přední světla automobilu. Wavy okamžitě vystřelila pryč, zato já ztuhla, jen co se ozvalo tátovo volání: „Amy!“ Přišpendlil mě tím na místě. Jako v pohádce, kde vám dá znalost něčího jména nad onou osobou moc.

Máma vyskočila z auta a rozběhla se přes parkoviště, hnala se ke mně jen v noční košili a kabátě a tvářila se tak hrozivě, že jsem čekala pohlavek. Trest. Ale ona mě místo toho sevřela v náručí a přitiskla si mě na prsa.

Teď už jsem jí musela říct všechno. Alespoň o nočních výletech. Jenom hvězdy jsem si nechala pro sebe, naše malé tajemství. Máma brečela a táta křičel.

„Vím, že to myslíš dobře, Brendo. Chceš jí pomoci, to já přece chápu. Ale když začne svým chováním ohrožovat naše vlastní děti, je načase si vybrat. U nás zůstat nemůže. Je nezvladatelná.“

Policie přijela sepsat hlášení o nezvěstné osobě a půjčit si její fotografii, aby mohla uveřejnit Wavyin popis. Sousedi rozjeli pátrání, ona se ale nakonec za rozbřesku vrátila sama.

Probudil mě další řev a brek. To odpoledne si pro Wavy přijela babička.

„To vážně není dobrý nápad, mamí. Naopak je pěkně stupidní,“ nechala se slyšet máma. Udivilo mě, jak může s babičkou mluvit tak neuctivě. Mě by do té doby ani nenapadlo, že by mohlo podobné zacházení s maminkou někomu projít. „Nemůžeš ji přece hlídat čtyřicet hodin denně. Zůstat vzhůru celou noc.“

„Proč bych to dělala? No tak se bude trochu procházet po okolí. Pokud si dobře vzpomínám, vy s Val jste v dětství dělaly to samé.“

„To bylo něco jiného. My už dospívaly a svět byl tehdy bezpečnější.“

„Pfff,“ odfrkla si babička.

„Mysli taky na svoje zdravíčko, Helen,“ domlouval jí táta.

„No ano, od chemoterapie už nemáš tolik sil jako kdysi, mami.“

Babička hlasitě zafuněla, jako když dřív vyfukovala cigaretový kouř, a zakroutila hlavou. „Tak mi tedy řekněte, co navrhujete vy. Pěstounskou péči? Aby ji vychovávali úplně cizí lidi?“

„Zůstane u nás,“ rozhodla máma.

„To nepřipadá v úvahu.“ Táta vstal a zakryl mi výhled, takže se nikdy nedozvím, jaký pohled si s mámou vyměnili, ale když vzápětí zamířil k lince pro další šálek kávy, máma odevzdaně přikývla.

„Může se mnou rovnou odjet,“ uzavřela babička.

Seděla jsem na Wavyině posteli a dívala se, jak jí balí věci. Moc toho nebylo. Hrstka šatů, které přečkaly párací období. Několikery ponožky a kalhotky. Kartáč, jímž mi někdy dovolila pročesávat její hedvábně jemné vlasy. To poslední, co přišlo do kufru, byla panenka Prachovka.

Babička ji položila navrch. Wavy ji vytáhla. Máma ji vrátila zpátky. Wavy ji znovu vyndala. Jinou hračku neměla. „Nic ti nepatří,“ řekla mi jednou, když jsme se s Leslie hádaly o oblíbenou barbinu, která později záhadně zmizela.

Wavy chytla Prachovku a podala mi ji. Že by dárek? Potom přišel čas loučení. Babička nás všechny objala; Wavy postávala u dveří. Máma se ji pokusila sevřít v náručí, ale ona ucukla a protáhla se kolem ní ke mně. Nestály jsme dost blízko, abychom se mohly obejmout, a tak mi položila ruce na ramena a očíchala mi vlasy. Pak mě pustila a vyběhla ze dveří.

„Tak to vidíš,“ obrátila se máma na babičku.

„Je zkrátka svá. Tos ty byla taky,“ usmála se babička a popadla Wavyin kufr.

Po Dni děkování jsem objevila její skutečný dárek. Nechala mi ho v přístěnku pod schody. Když odtud máma vytáhla krabice s vánoční výzdobou, vplazila jsem se dovnitř, abych zametla utržený kousek řetězu a rozbitou ozdobu. A zastrčenou až úplně vzadu u zdi jsem našla tu ukradenou knížku z knihovny: *Salome*.

2/ Babička

Říjen 1975
.....

S Irvem jsme vychovali jednu dceru, která se povedla. Brenda si vzala slušného muže, má hodné děti, udržovanou domácnost a je pracovitá. Zato naše mladší Valerie? Nevím, co se stalo.

V dnešní době by jí nejspíš diagnostikovali nějakou poruchu, ale tenkrát jsme se s jejím chováním prostě museli naučit žít. Třeba ta věc s bacily. Jistý čas si myla ruce snad stokrát denně, až jí z toho úplně popraskala a krvácela kůže. Přiměla jsem ji nosit rukavice, aby si nepřipadala tak špinavá. Dva tucty bílých rukaviček, které jsem dennodenně prala a žehlila.

Ve třetím ročníku na střední otěhotněla s Liamem Quinnem a utekla s ním. Nám se nikdy nezamlouval, ale v chození s ním jsme jí nebránili. Byl to potíživista a já měla dojem, že s Valerií nezachází, jak by měl. Ten typ frajírka, co sám sebe považuje za středobod vesmíru.

Až později jsem se dozvěděla, že to bylo mnohem horší než pouhá sobeckost. Zjistila jsem, že ji zatáhl do celé řady špatností, kvůli kterým nakonec skončila ve vězení. Stálo mě to spoustu sil. Doufala jsem, že na mě Brenda nezanevře, až se dozví, jak velkou část vdovského důchodu jsem obětovala na zaplacení Valeriiných právníků. Chtěla jsem z něj uspořít Amy a Leslie na vysokou, ale na to už žádné peníze nezbyly.

První den, kdy jsem ji měla u sebe, Wavonna nemluvila. Vlastně mlčela ještě dlouhé týdny. To člověka psychicky rozhodí, víc než by čekal, trávit čas s někým, kdo odmítá mluvit. Stala se ze mě pěkně užvaněná bába, která komentuje každou svou činnost, zrovna jako jsem to dělala pro Irva, když už na tom byl ke konci špatně.